

The background of the poster is a dark, atmospheric view of the Eiffel Tower in Paris. The tower's intricate lattice structure is silhouetted against a cloudy, grey sky. In the center of the image, a bullet is shown in motion, traveling from the right towards the left. The bullet is blurred to indicate speed, with a bright white and blue trail behind it. The overall color palette is dark, with greys, blacks, and a touch of red from the text.

VINCE FLYNN

SMRTÍČÍ VÝSTŘEL

Americký zabiják je nyní nejhledanější na světě...

SMRTÍCÍ VÝSTŘEL

VINCE

FLYNN

SMRTÍČÍ
VÝSTŘEL

Přeložil Michal Prokop

Vydal nakladatelství BB/ats.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2012 by Vince Flynn

All rights reserved.

Z anglického originálu *Kill Shot*

(Published by Atria Books, New York, 2012)

přeložil © 2013 Michal Prokop

Redakce textu: Dana Packová

Jazyková korektura: Jan Řehoř

Grafická úprava obálky © 2013 Bohumil Fencel

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 9788074617188

*Věnováno dr. Eugenu Kwonovi,
dr. Billu Utzovi
a dr. Mikeu Nanneovi*

PODĚKOVÁNÍ

Už nějakou dobu s oblibou říkám, že bych chtěl projít životem s jedním agentem, jedním redaktorem a jednou manželkou. Rád pracuji s lidmi, které obdivuji a kterým důvěřuji, a vážím si stálosti. Když člověk zjistí, že má rakovinu, tato filozofie nabude mnohem hlubšího významu. Místo abyste se s nejděsivější zprávou v životě vyrovnávali sami, zjistíte, že jste obklopeni lidmi, na nichž vám záleží a kterým doopravdy záleží na vás. Můj agent Sloan Harris, jenž o tomto boji ví své, věnoval značnou pozornost otázkám mého zdraví a postaral se o značku Rapp. Jeho názory a porozumění jsou mi stále velkou útěchou. Kristyn Keeneová z ICM děkuji za trvale dobrou náladu a Chrisi Silbermannovi za to, že mi ukazuje cestu minovým polem zvaným Hollywood.

Své vydavatelce Emily Bestlerové jsem zavázán za obvyklý klid a rozvahu během náročného roku, protože díky tomu pro mě všechno bylo daleko snadnější. Kate Cetrulová a Caroline Porterová z Emily Bestler Books se postaraly, aby všechno běželo jako na drátkách. Jeanne Leeová vytvořila další skvělou obálku. Alu Madocsovi se omlouvám, že jsem mu zase jednou dal zabrat. Davidu Brownovi děkuji za profesionalitu, neuvěřitelnou pracovitost a skvělý smysl pro humor. Ariele Fredmanová byla panu Brownovi báječnou oporou a dodala tolik potřebný důvtip. Judith Currová a Louise Burkeová zaslouží dík za vynalézavou a úspěšnou nakladatelskou práci. Anthony Ziccardi, Michael Selleck, výborný prodejní tým Simon & Schuster, a Carolyn Reidyová patří k nejbystřejším lidem v branži. Díky vám se cítím jako člen rodiny S&S, za což jsem vám velice vděčný.

Seznam lidí z oblasti medicíny, kterým musím poděkovat, je dlouhý. Doktor Jason Reed projevil zájem a vytrvalost. Doktor Bill Utz stanovil diagnózu a během celého loňského roku dohlížel na léčbu. Jejich odbornost, víra a pečlivost mi noc za nocí pomáhaly klidněji spát. Děkuji také ostatním zaměstnancům urologického oddělení, zejména Jimovi a Adriane. Doktoru Badrinathu Konetymu z Centra pro rakovinu prostaty Minnesotské univerzity jsem zavázán za to, že byl prvním, kdo mi dal naději. Nikdy nedokážu plně vyjádřit vděk za dar, který jste mně a mé manželce poskytl, když jsme jej nejvíc potřebovali. Doktor Eugene Kwon z kliniky Mayo je jednoduše muž na svém místě. Je to možná nejchytřejší člověk, se kterým jsem se kdy setkal, a navíc jeden z nejzábavnějších. Vědomí, že v Rochesteru hledáte způsoby, jak porazit rakovinu, mi umožňuje věnovat se věcem, jako je psaní této knihy. Díky patří dr. Douglasu Olsonovi a dr. Richardu Diazovi z Centra radioterapie Fairview Southdale a jejich vynikajícímu kolektivu, díky nimž osm týdnů ozařování uteklo jako voda.

Mnoho fanoušků a přátel se za mě modlilo a přálo mi všechno nejlepší, což pro mou rodinu i pro mě hodně znamená. Tento boj občas bývá velmi osamělý a pomyšlení na vás všechny jej činí trochu méně děsivým. Naštěstí jsem vyrostl v početné rodině a ve městě, kde lidem skutečně záleží na druhých. Děkuji Tomu Tracymu, kterého ta zpráva zasáhla možná ještě tvrději než mě, a jsem šťastný, že ho po jednatřiceti letech stále můžu nazývat svým nejlepším přítelem. Patří mu poděkování za to, že při příležitosti charitativního Movemberu zahájil kampaň Mitche Rappa a zabíjäckých knírů a shromáždil značnou částku na výzkum rakoviny prostaty. Mike Dougherty, jemuž před více než patnácti lety řekli, že zemře na rakovinu prostaty, mi ukázal, čeho všeho je umíněný Ir schopen, pokud odmítne hodit flintu do žita. Gary Petrucci mě spolehlivě a podrobně informoval o posledním vývoji v hledání léku na mou chorobu. Eriku a Kathy Schneemanovým vděčím za báječné okamžiky v jejich podniku. Pro naši rodinu jste loni byli darem z nebes. Jodi Bakkegardová a Dennis Gudim vynaložili značné úsilí, abych se cítil co nejlíp. A dr. Mike Nanne mi ukázal, jak rakovině čelit s vírou a odvahou.

Děkuji Edu Kocourkovi, mému neoficiálnímu duchovnímu učiteli.

Díky, že jsi mě postrčil, když jsem to potřeboval. Kaple Uctívání v kostele sv. Josefa se pro mě stala symbolem krásy a klidu. Otcům Johnu Maloneovi a Peteru Lairdovi a emeritnímu arcibiskupovi Harrymu Flynnovi patří dík za modlitby a vedení. Odjakživa cítím bázeň před Bohem. Rozhodl jsem se věřit a děkuji vám všem, kteří jste na mě vzpomněli v modlitbách a přáli mi štěstí.

Nakonec, ale rozhodně ne v poslední řadě děkuji své manželce Lyse. Nechápu, jak tím někdo může projít sám. Dostalo se mi mnoha požehnaní, avšak žádné není větší než to, že jsi moje žena. Díky, že se můžu vždycky spolehnout na tvoji eleganci, vnímavost a lásku. Jsi nejlepší.

ÚVOD

Muž po útoku jednoho z dalších rekrutů letěl vzduchem. Jeho nevydařený úhybný manévr z domu bez valného zájmu sledovala Irene Kennedyová ze CIA. Muž tvrdě dopadl na zem – velmi pravděpodobně si vyrazil dech a možná i naštlípl žebro. Kennedyová našpulila rty a odhadovala šanci, jestli rekrut přečká zbývajících osm týdnů výcvikového programu. Viděla jich už tolik, že by jako bookmaker z Las Vegas dokázala stanovit kurz. Tomuhle dávala nejvýš deset procent.

Její myšlenky se však nezaobíraly touto skupinou zelenáčů. Mnohem víc ji zajímal jistý muž, který náročným programem prošel jako nůž máslem před více než rokem. Mitch Rapp byl její člověk mezi nováčky a od chvíle, kdy ho vyslali bojovat proti podporovatelům terorismu, zanechal nepřehlédnutelnou krvavou stopu od Ženevy přes Istanbul po Bejrút a ještě dále. Zatím byly jeho výsledky bezchybné, což Kennedyovou znervózňovalo. Nikdo není dokonalý. Dříve či později se bez ohledu na svůj talent může Rapp dostat do potíží. A aby to bylo ještě složitější, Kennedyová se postarala, aby dostal povolení operovat na vlastní pěst. Bez zajištění. Využíval jen služeb průzkumného družstva, které mu podalo zprávu o situaci, a pak se sám pouštěl do špinavé práce. Pokud by nastaly potíže, nikdo by mu ze šlamastiky nepomohl. Rapp tvrdil, že čím méně stop zanechají, tím menší bude šance na odhalení.

Kennedyové se tato jednoduchost instinktivně zamlouvala. Pamatovala řadu operací, které se personálně a organizačně zkomplikovaly natolik, že vůbec nezačaly. Rapp argumentoval, že v případě neúspěchu

zbude v terénu jediný člověk se zahraničním pasem, jemuž nebude možné prokázat souvislost s ústředím CIA v Langley. Hurley, ostřílený špion a instruktor, dodal, že to bude platit jedině za podmínky, že ten člověk zemře. Kdyby ho dopadli živého, promluvil by stejně jako všichni ostatní a došlo by k obrovskému úniku informací. Rizika však do jejich branže neodmyslitelně patřila, a Thomas Stansfield nakonec souhlasil, že vsadí na Rappa. Mladý agent projevoval značnou vynalézavost a Stansfield potřeboval odškrtnout jména ze seznamu nejhledanějších teroristů.

Jenže tahle mise se od ostatních lišila. Sázky se vyšplhaly nezvykle vysoko. Pokud Rapp provozoval svoje řemeslo někde ve třetím světě, bylo to něco jiného, ale teď se chystal provést cosi nelegálního a neschváleného v zemi, kde si nemohl dovolit sebemenší chybičku.

Kennedyová se tak ponořila do úvah, že neslyšela otázku muže, který seděl za stolem. Zasunula si za ucho pramen kaštanově hnědých vlasů, jež jí splývaly na ramena, a řekla: „Pardon?“

Doktor Lewis si ji už několik minut prohlížel. Kennedyová byla nevyzpytatelná, sebevědomá a mimořádně obezřetná profesionálka. Lewise z odborného hlediska zajímala její motivace. „Bojíte se o něj.“

Výraz Irene Kennedyové zůstal neutrální navzdory tomu, že ji popuzovala kolegova schopnost číst myšlenky. „O koho?“

„Však vy víte,“ odpověděl dr. Lewis a zatvářil se chápavě.

Kennedyová pokrčila rameny, jako kdyby o nic nešlo. „Dělám si starosti s každou operací, které velím.“

„Mně se zdá, že si děláte větší starosti s těmi, na kterých se podílí on.“

Kennedyová uvažovala o pozoruhodném muži, kterého objevila v severní části státu New York. Ačkoli si to nerada připouštěla, Lewis její rozpoložení ohledně Rappa odhadl přesně. Kennedyová nevěděla, jestli ji znervózňuje agentova povaha, nebo stále nebezpečnější operace, do nichž ho vysílá, ale rozhodně o věci nehodlala diskutovat s Lewisem.

„To já jsem zjistil,“ pronesl Lewis bezstarostně, „že o něj mám menší strach než o většinu ostatních. Už od začátku.“

Kennedyová se nad tím zamyslela. Existovala dvě vysvětlení – možná i víc. „Pro vás na druhé straně stolu je to daleko snadnější.“ Věnovala mu jeden ze svých vzácných úsměvů. „Já jsem jeho nadřízená. Posílám ho do

těch situací a jsem jeho jediná záchrana, kdyby něco nevyšlo. Předpokládám, že klinicky“ – zvedla obočí, čímž napodobila Lewisův typický výraz – „byste to mohl pochopit i vy.“

Psychiatr si přešel ukazovákem po spodním rtu a opáčil: „Mít o někoho nebo o něco strach může být normální, dokonce zdravé... ale když to zajde moc daleko...“ Zavrtěl hlavou a nasadil rozmrzelý výraz. „Rozhodně na tom nic dobrého není.“

A je to tady, pomyslela si Kennedyová. Tenhle rozhovor se nevyvíjí nahodile. Lewis všechno dopředu promyslel a připravil si otázky. Kennedyová ze zkušenosti věděla, že úhybným manévrováním by situaci jen zhoršila. Lewis byl trpělivý a houževnatý a jeho hlášení měla značný vliv na zástupce ředitele operací. Psychiatr se zaměřil na problém a páčil jeden dotaz za druhým, dokud nedosáhl svého. Kennedyová se rozhodla vrátit míček vysokým obloukem na druhou stranu sítě. „Takže podle vás se bojím moc.“

„To jsem neřekl,“ namítl doktor klidně a mírně zakroutil hlavou.

„Ale naznačil jste to,“ opáčila Kennedyová.

„Jenom jsem kladl otázku.“

„Kladl jste ji, protože si myslíte, že jste si něčeho všiml, a máte o mě obavy. A protože jste o tom začal vy, ocenila bych, kdybyste šel k věci a nechoval se jako na terapeutickém sezení.“

Lewis vzdychl. Podobné chování již u Kennedyové zaznamenal, avšak ne na jejich schůzkách. Zpravidla takhle hovořila se Stanem Hurleym, jenž lidem mimořádně snadno pronikal pod kůži. V Lewisově společnosti bývala klidná a rozvázná, takže její prudká reakce vlastně potvrzovala, že jeho obavy jsou oprávněné. „Řekl bych, že co se týče jistého agenta... znepokojujete se příliš.“

„Myslíte Rappa?“ zeptala se Kennedyová.

„Správně.“

„Prosím vás, nechte si ty psychologické žvásty, že podle vás jsem se do něj zamilovala.“ Kennedyová zavrtěla hlavou, jako kdyby něco tak banálního bylo pod její úroveň. „Víte, že to na mě neplatí.“

Lewis mávl rukou. „Souhlasím. Tohle mi starosti nedělá.“

„Tak co tedy?“

„Že mu pořád nedůvěřujete.“

„Jak to myslíte?“

„Začněme tím, že se tu před rokem a pár měsíci objevil bez jakýchkoli zkušeností z armády a strčil do kapsy všechny, které jsme tu do té doby měli, a to včetně vašeho strýčka Stana. U nikoho jiného jsem nezaznamenal schopnost učit se tak neuvěřitelně rychle.“ Lewisův hlas zněl stále naléhavěji. „A vyniká ve všech oborech.“

„Ve všech ne. Jeho výsledky v geopolitice a diplomatických záležitostech nejsou nic moc.“

„Protože tyhle obory vnímá jako naprostou ztrátu času, což bych mu nevytýkal.“

„Myslela jsem, že tady chceme připravovat lidi vyspělé po všech stránkách.“

Lewis pokrčil rameny. „Pro mě je důležitější duševní stabilita. Přece jenom po něm nežádáme, aby vyjednával mezinárodní smlouvy.“

„To ne, ale potřebujeme, aby si uvědomoval celkovou situaci.“

„Celkovou situaci.“ Lewis se zamračil. „Na to by Mitch zřejmě namítl, že tady o ní nemá přehled nikdo kromě něj.“

Kennedyová se prosadila ve výlučně mužském světě, a nesnášela, když kolegové naznačovali, že jí všechno musejí vysvětlovat. „Jistě,“ poznamenala se zřejmou ironií.

„Váš agent se vyznačuje určitým nadáním. A k němu ještě přispívá skutečnost, že se nenechává brzdit nepodstatnými vnějšími okolnostmi.“

Kennedyová vzdychla. Za normálních okolností by své rozladění nedala znát, ale byla unavená. „Já vím, že podle vás dokážu číst myšlenky, jenže dneska mi to nějak nejde. Mohl byste jít k věci?“

„Nepůsobíte unaveněji než obvykle.“

„Díky. A vy vypadáte, jako byste přibral pár kilo.“

Lewis se usmál. „Nemusíte mě urážet jen proto, že se o něj bojíte.“

„Obrana vám jde mistrovsky.“

„Mým úkolem je dívat se.“ Otočil křeslo a pohlédl na osm mužů a dva instruktory, kteří se věnovali základnímu výcviku muže proti muži. „Všechny vás sledovat. Postarat se, aby nikomu nepřeskočilo a nikdo nevzal nohy na ramena.“

„A kdo sleduje vás?“

Lewis se dál usmíval. „Já nejsem pod takovým tlakem,“ odvětil a obrátil se zpátky ke Kennedyové. „Jak jste sama řekla, zodpovídáte za něj vy.“

Kennedyová nad tím chvíli uvažovala. Nemohla nic namítnout, a tak mlčela. Doktor navíc dokonale rozuměl přísným pravidlům tajných operací.

„Dohlížím na vás,“ dodal Lewis chápavým terapeutickým tónem. „Ten váš dvojí život není zdravý. Myslíte si, že dokážete zvládnout psychické vypětí, a já jsem s vámi souhlasil, jenže poslední dobou mám jisté pochyby.“

Kennedyová cítila, jak se jí stahuje žaludek. „A mluvil jste o nich s někým?“ Konkrétně měla na mysli Thomase Stansfielda.

„Zatím ne, ale jsem povinen v určitém okamžiku o svých pochybách informovat.“

Kennedyové se poněkud ulevilo, třebaže jen nakrátko. Věděla, že negativní hlášení odvrátí jedině tak, že rozptýlí Lewisovy obavy. Nezbyvalo jí než s ním otevřeně promluvit. „Mohl byste mi prozradit, jaké je to nadání, o kterém jste mluvil?“

Lewis zaváhal, jako kdyby pečlivě volil slova k vyjádření něčeho krajně nešetrného. Nakonec začal: „Snažil jsem se Rappovi dostat do hlavy. Někdy býval tak povzbudivě upřímný, až bych přísahal, že jsem jeho pohnutkám přišel na kloub, ale pak...“ Lewis zmlkl.

„Co pak?“

„Jindy jsem se nedostal přes jeho tmavé oči a nesouměrný úsměv, kterým odráží každého, kdo se chce štourat v jeho věcech.“

„Tak tohle vás na něm uklidňuje? Nesouměrný úsměv?“

„Ne,“ ušklíbl se Lewis. „Je to daleko hlubší než jeho schopnost být v jednu chvíli otevřený a hned nato neproniknutelný, ačkoli i tohle možná souvisí s jeho celkovým přístupem. Teď mluvím o něčem, co tvoří jádro toho všeho. Proč jsme tady? Proč jsme do téhle operace tajně investovali přes padesát milionů dolarů? Ten člověk je buldozer. Za rok zvládl sám víc, než jsme dokázali během posledních deseti let. A povězte si to otevřeně,“ Lewis zdvihl prst, „teď mluvíme o tom, že vyniká v pronásledování a zabíjení lidí.“

Kennedyová se na Lewise nedívala, avšak přikývla. Před několika měsíci dospěla ke stejnému závěru. Proto Rappa vyslali do terénu a nechali ho operovat samostatně.

„Mám za úkol sledovat dění a zajistit, abychom měli správné lidi a aby ti lidé zvládli obrovský stres, který jejich práce přináší,“ pokračoval Lewis. „Jsem pod tlakem, vy jste pod tlakem, ale pochybuji, že se to dá srovnat s nároky mise, často v nepřátelském prostředí, kdy je třeba někoho vystopovat a zlikvidovat.“

„Takže se bojíte, že by to nemusel psychicky zvládnout.“

„Prozatím ne. Naopak, mám dojem, že svou novou práci zvládá neobyčejně dobře. Pozorně ho sleduji. Když je tady, spí jako nemluvně. Lehne si, do minuty usne a spí až do rána.“

To Kennedyovou rovněž překvapilo. Žádný agent nepřipravoval lidi o život s takovým klidem. „Tak jak se vyrovnává s tím... že má na rukou krev?“ zajímala se.

„Je to úzce zaměřený člověk, což znamená, že se jeho svědomí nezabývá podružnostmi. Ti lidé... jeho cíle... se z vlastní vůle zapojili do spiknutí, aby zabíjeli nevinné civilisty. Podle Rappova názoru – a tohle není můj odhad, sám mi to výslovně potvrdil – si všichni zaslouží trest.“

Kennedyová poposedla na židli. „Pomsta.“

„On tomu říká odplata. Rozdíl je nepatrný, ale já mu rozumím.“

„Vzhledem k tomu, že přišel o přítelkyni, to nepovažuji za podstatné. Koneckonců, tahle práce si žádá zvláštní motivaci.“

„To ano, jenže ta jeho je opravdu hluboká. Myslí si, že když ti lidé zůstanou nepotrestaní, jenom je to povzbudí k dalšímu zabíjení. A přibude zkažených životů,“ řekl Lewis.

„S tím naprosto souhlasím. A můj šéf taky.“

Lewis se usmál. „Je tu však ještě něco navíc.“

„Co je to?“

„On chce, aby věděli, že po nich jde.“

„To je domněnka, nebo fakt?“

„Od obojího trochu. Uvědomuje si, že jim dokáže nahnat hrůzu. Že ti lidé v noci nespí a bojí se, kdy se u nich objeví. Chce, aby jeho existence vyvolávala strach.“

„Tohle máte od něj?“ zeptala se Kennedyová překvapeně.

„Částečně. Zbytek jsem si domyslel,“ přikývl Lewis.

„A proč jste to neřekl?“

„Říkám vám to teď.“

Kennedyová se posadila na okraj židle. „Proč jste mi o tom neřekl, hned jak jste se to dozvěděl?“

„Pověděl jsem to Thomasovi,“ opáčil Lewis, čímž ji zcela odzbrojil.

„A co on na to?“

„Dlouho přemýšlel a pak poznamenal, že nenamítá nic proti tomu, aby ti lidé měli neklidné spaní.“

„Panebože,“ vzdychla Kennedyová a přitiskla si dlaň na čelo. „Nemyslíte, že byste mě jako jeho šéfkou měl o podobných věcech informovat?“

„Nejsem si jistý, jestli chápu vaše obavy. Myslím, že si vede dobře, a Thomas si to myslí taky.“

Kennedyová si zatlačila na kořen nosu ve snaze utlumit nastupující bolest hlavy. „Tohle není fotbal. Nevedeme plané řeči. Nezastrašujeme soupeře, aby se mu ještě před zápasem roztrásla kolena. Moji muži musejí být jako duchové. Proniknou do země, tiše odvedou práci a zase zmizí.“

„Irene, myslím, že to s těmi obavami přeháníte. Nepřítel ví, že se něco děje. Mrtvých přibývá nezvykle rychle, a pokud někteří z těch mužů trochu znervózní“ – Lewis pokrčil rameny – „nedá se nic dělat.“

„Sakra, co to povídáte... vy jste s Rappem spokojený, ale děláte si starosti se mnou?“ zeptala se Kennedyová podezřívavě.

„Jsem spokojený s vámi oběma, ale opravdu si myslím, že se zbytečně znepokojujete.“

„Mám o něj strach, protože se chystá zabít vysoce postaveného představitele v hlavním městě jednoho z našich nejbližších spojenců, a jestli to podělá, odezva bude taková, že všichni do jednoho staneme před výborem Kongresu, obžalují nás a skončíme ve vězení.“ Kennedyová zavrtěla hlavou. „Nevím, co se o tom píše ve vašich odborných knihách, ale podle mě je strach z vězení naprosto pochopitelný.“

„Já jenom tvrdím, Irene, že Rapp je vynikající. Možná nejlepší, koho jsem kdy viděl, a jeho cíl je líný překrmený byrokrat. Dneska to dopadne dobře. Z toho strach nemám.“

Kennedyová se natolik soustředila na Paříž, že jí málem unikla poslední věta. „Tak z čeho máte strach?“

„Pan Rapp je jenom jeden. Ukázal nám, že rád jedná na vlastní pěst. Nenechá se ovládat a Thomas prozatím přehlížel všechny drobné přeštky, protože ten chlapík je zatraceně úspěšný v tom, co dělá.“

„Ale?“

„Naše vlast i náš drahý zaměstnavatel se už mnohokrát předvedly, že když jim teče do bot, neváhají hodit dobré agenty přes palubu. Pokud to udělají s někým jako Rapp...“ Lewis při té představě sraštil čelo.

„Naše vlast a zaměstnavatel nemají tušení, že ten člověk existuje.“

„To vím, Irene. Jenom domýšlím důsledky a říkám vám, že hrozí reálné nebezpečí, že bychom nad ním jednou mohli ztratit kontrolu.“

Kennedyová se usklíbala. „Nevidím jediný důvod, který vás k tomuhle závěru vede.“

„Irene,“ řekl Lewis mnohem vážnějším tónem, „když půjdeme k jádru věci, máme tady člověka s výcvikem k zabíjení. Vraždí lidi, kteří ublížili nevinným civilistům nebo ohrozili národní bezpečnost naší země. Zatím je jeho poslání zcela zřejmé. Zabíjí padouchy, kteří žijí za hranicemi. Co se stane, až se jednoho dne probudí a uvědomí si, že část padouchů je tady? Že žijí v Americe, pracují pro CIA a sídlí na Kapitolu?“

„To myslíte vážně?“ zeptala se Kennedyová šokovaně.

Lewis složil ruce pod bradou a zaklonil se v křesle. „Spravedlnost je slepá, a když někoho vycvičíte, aby se stal soudcem, porotou i katem... nemělo by vás překvapit, pokud nakonec nerozezná teroristu od zkorumpovaného vypočítavého byrokrata.“

Kennedyová nad tím chvíli uvažovala a pak řekla: „Nejsem si jistá, jestli vám rozumím.“

Lewis pokrčil rameny. „Všechno ukáže čas, ale jednu věc vím určitě. Jestli ho někdy v budoucnu budete muset zlikvidovat, dejte si dobrý pozor na to, abyste neudělala chybu. Protože pokud přežije, všechny nás pozabíjí.“

1

PAŘÍŽ, FRANCIE

Rapp přivázel šedé nylonové lano ke klimatizační šachtě a došel k okraji střechy. Podíval se na balkon o dvě patra níž a pak se rozhlédl po „městě světla“. Do rozednění zbývalo několik hodin a nočních hýřilů výrazně ubylo. Nastala vzácná chvíle relativního zklidnění, jaká se jednou denně dostavuje i v tak živém velkoměstě, jako je Paříž. Všechna města mají svou jedinečnou atmosféru a Rapp se naučil vnímat kolísání jejich přirozených rytmů. Je to stejné jako u lidí. Třebaže se hodně mluví o individualitě, jednání člověka většinou vyplývá z jeho zvyků. Člověk spí, probudí se, nají se, pracuje, zase jí, znova pracuje, ještě jednou něco sní, dívá se na televizi a jde spát. Takový je hlavní program lidí po celém světě. Takhle lidé žijí a uspokojují své základní potřeby.

Všichni navíc mají určité jedinečné rysy, které se často projevují prostřednictvím zvyků – a ty se Rapp naučil využívat. Nejlepší chvíle pro útok zpravidla přicházela na rozhraní noci a svítání, kdy většina lidí spí nebo se snaží usnout. Psychologické důvody byly zřejmé. Jestliže špičkový sportovec potřebuje celé hodiny, aby se připravil na důležitý závod, jak se člověk může bránit, když ho vytrhnete z hlubokého spánku? Občas ale Rappa okolnosti donutily jednat jindy nebo ze zvyků cíle vyplynula natolik slibná příležitost, že ji prostě nemohl přehlížet.

Před třemi týdny byl Rapp v Athénách. Jeho cíl každé ráno chodil rušnou ulicí ze svého bytu do kanceláře. Rapp uvažoval o tom, že by ho zastřelil na chodníku, kde panovala nepřehledná situace a nabízela se řada příležitostí ke zmizení. Nebylo by to těžké, jenže musel počítat

s případnými svědky a nečekaně by se mohl objevit i policista. Při sledování cíle zaznamenal další zvyk. Po příchodu do práce muž vypil ještě jednu kávu, vzal si noviny a chodbou se odebral na toaletu, kde nějakou dobu setrval.

Zaskočit někoho se staženými kalhotami bylo skoro stejně výhodné jako překvapit ho ve spánku. Čtvrtého dne Rapp počkal v prostřední ze tří kabinek a jeho cíl v obvyklou dobu obsadil tu napravo. Rapp se postavil na mísu, naklonil se přes přepážku a oslovil muže jménem. Jakmile se jejich pohledy setkaly, Rapp se usmál a vypálil muži do temene jedinou kulku ráže 9 mm s dutou špičkou. Pro jistotu přidal ještě jeden smrtící výstřel do lebky a klidně odešel z budovy. O třicet minut později už byl na trajektu, který v teplém ránu vyplouval na Egejské moře a směřoval na Krétu.

Většina akcí probíhala takhle. Likvidoval nic netušící pošetilce, ukolébané do pocitu bezpečí malou aktivitou nebo úplnou nečinností Spojených států poté, co se podíleli na různých teroristických útocích. Rappovým jediným cílem bylo zatáhnout je do boje. Ať krvácejí, dokud nezačnou pochybovat a budit se hrůzou, že další na řadě mohou být oni. Stalo se to smyslem jeho života. Nečinnost těm mužům umožňovala plánovat další útoky proti nevinným civilistům. Víra, že mohou dál beztrápně vést teroristickou válku, jim dodávala samolibé sebevědomí. Rapp na místo sebevědomí dosadil strach.

Nyní už věděli, že se cosi děje. Za poslední rok dostalo kulku do hlavy tolik mužů, že to prostě nemohla být náhoda. Rappova šéfka sledovala šířící se fámy. Teroristé se většinou domnívali, že Izraelci vzkřísili některou ze svých úderných jednotek, což Rappovi vyhovovalo – čím více dezinformací, tím lépe. Nehodlal si připisovat zásluhy. Dnešní akcí série skončí. Vedení ve Virginii začínalo být nervózní. Moc lidí mluvilo. Příliš mnoho zahraničních výzvědných služeb se zabývalo úmrtími nejznámějších teroristů světa a jejich finančníků a dodavatelů zbraní. Rapp se vrátí do Ameriky a odpočine si. Aspoň to tvrdila šéfka. Během roku v terénu však zjistil, jak to v oboru chodí. Odpočinek znamenal, že ho chtějí sledovat. Potřebovali se ujistit, že se žádná část jeho mysli nezatoulala do temného tunelu, z něhož není návratu. Při této představě se

Rapp pousmál. Zabíjení parchantů bylo tou nejlepší terapií jeho života. Účinkovalo líp než deset let sezení s psychiatrem.

Přiložil dlaň k levému uchu a soustředil se na zvuky, které k němu vysílač přenášel z luxusního hotelového apartmá o dvě patra níže. Stejně jako včera a především slyšel supění a chrápání tělnatého Libyjce. Ten člověk denně vykouřil tři krabičky cigaret. Rapp by ho možná zabil jen tím, kdyby ho donutil seběhnout po schodech.

Rapp sledoval dodávku, která tiše projížděla dole po Quai Voltaire. Cosi ho znepokojovalo, ale nedokázal rozpoznat co. Přehlédl ulici, jestli neuvidí něco podezřelého, a pak zaměřil pozornost na chodníky s alejemi podél Seiny. Ani tam nikoho nespatriil. Všechno se vyvíjelo podle předpokladů, avšak stále se nemohl zbavit nepříjemného pocitu. Nejspíš se události poslední dobou vyvíjely příliš hladce, jedno zabití za druhým, město za městem a nikde jediná komplikace. Zákony pravděpodobnosti mu napovídaly, že dříve nebo později se něco pokazí a on možná skončí v zahraničním vězení, nebo dokonce přijde o život. Tyto alternativy nikdy nepouštěl ze zřetele a podle toho, kde se zrovna nacházel, uvažoval, které zemi by dal přednost.

V jeho práci nezbýval velký prostor pro strach a pochyby. Musel být opatrný a dbát na detaily, strach a pochyby by mu svazovaly ruce. Nemohl trčet celou noc na místě a vymýšlet výmluvy, proč se do akce nepustí. Stan Hurley, drsný mizera, který ho vycvičil, jej varoval před přehnaným analyzováním. Rapp si vzpomněl na Hurleyho ostrá slova a usoudil, že za všechno nejspíš může šéfkina nervozita. Varovala ho, že pokud se mu nebude zamlouvat jakákoli drobnost, musí ukončit svou misi. Jako Američan se nesmí nechat chytit při špinavé práci v Paříži. Zejména v současném politickém klimatu.

Celkově vzato byl jeho cíl spojkou. Další jméno k vyškrtnutí ze seznamu, jenže pro Rappa to vždycky bylo spíše osobní. Chtěl, aby ti lidé zaplatili za své činy. Každé zabití bylo obtížnější a nebezpečnější, ale to Rappovi vůbec nevadilo. Rád překonával překážky. Vlastně měl upřímnou radost, že se ti parchanti dennodenně ohlížejí přes rameno a usínají s obavou, že je jim kdosi v patách.

Rapp se ještě jednou zeptal sám sebe, jestli by ho nemělo znepokojoovat,

že Libyjec cestuje bez ochranky. Nejspíš se domníval, že mu postavení ministra ropného průmyslu zajišťuje dostatečnou ochranu. Jako významný člen diplomatické delegace se zřejmě nepovažoval za součást špinavých her teroristů a zabijáků. Rapp však zastával názor, že terorista zůstane teroristou. I když ho navléknete do obleku s kravatou a ubytujete v Paříži v apartmá za tisíc dolarů za noc, pořád je to terorista.

Rapp sledoval ulici a poslouchal Libyjcovo chrápání. Za půl minuty se rozhodl. Ten člověk už další východ slunce nespátří. Rapp si téměř automaticky naposled zkontroloval výzbroj. Pistoli Beretta s tlumičem měl v pouzdře pod pravou paží, pro dva náhradní zásobníky mohl sáhnout pod levou, deseticentimetrový bojový nůž měl připnutý na opasku na zádech a u pravého kotníku menší pistoli ráže 9 mm. Jiné útočné zbraně s sebou nevzal. Kromě nich si přinesl malou lékárničku, vysílačku nalaďenou na frekvenci hotelové ochranky, pouta a dokonalou sadu falešných dokumentů, podle nichž byl Palestinec a nedávno se přistěhoval z Ammánu v Jordánsku. Na sobě měl neprůstřelnou vestu. Během zdánlivě nekonečného výcviku mu pořád dokola opakovali, aby ji nosil.

Rapp si zvedl límec černé bundy a přes obličej si přetáhl černou kuklu. Potěžkal kotouč horolezeckého lana, podíval se přes okraj střechy dolů a připomněl si: „Dvě rány do hlavy.“ Nebylo to zcela nutné, ale na takových detailech se zakládal celý jeho výcvik.

Pomalou rozvinul lano a pak skočil do prázdna. Oběma nohama se odrazil od římsy a ve vzduchu se obrátil o sto osmdesát stupňů. Rukou v rukavici sevřel lano a zpomaloval sestup, dokud o pět metrů níže nespočítal jednou podrážkou na zábradlí balkonu. Opatrně sestoupil na černou železnou mříž, která tvořila jeho podlahu. Ačkoli žaluzie byly zatažené, raději se držel na straně balkonu. Lano přivázal k zábradlí, aby mu případně posloužilo při rychlém útěku. Zámek na balkonových dveřích rozbil již před dvěma dny, když instaloval odposlech. Pokud zbude čas, štěnici si odnese, ale nebylo to nutné. Rapp dbal na to, aby používal zařízení, podle kterých nikdo nedokáže vystopovat výrobce, u nichž CIA nakupovala.

Rozložení apartmá si vštípil do paměti. Byl to jeden velký prostor s obývací částí nalevo a extra velkou postelí napravo. Rapp se zaposlouchal do zvuků přicházejících zpoza dveří. Pravděpodobně tam byla i pro-

stitutka, jenže tu neslyšel přes Libyjcovu hlasité chrápání a oddechování. Všechno probíhalo podle očekávání. Rapp vytáhl berettu a dlaní v rukavicích začal tláčit na mosaznou kliku dveří. Z polohy na třech hodinách ji sklopil na pět a pak ji s tichým cvaknutím pustil.

Přitáhl dveře k sobě a přidržel je u stěny budovy. Volnou ruku zasunul do mezery mezi závěsy a v příkrčení ji prostrčil dovnitř. Přejel pistolí místnost zleva doprava. Cíl spal šest kroků od balkonu. Postel byla tak vysoká, že ji ze tří stran obklopoval schod. Její čelo tvořilo masivní zrcadlo. Cíl ležel na úrovni Rappova pasu. Rapp přiblížil ústí tlumiče na pouhý metr dvacet k jeho hlavě a rychle se rozhlédl, jestli neuvidí prostitutku. Měl dojem, že nejspíš bude na druhé straně, zachumlaná v hromadě polštářů a přikrývek. Nestřílel by po ní, ale kdyby se probudila a začala ječet, mohl by ji omráčit pažbou.

Rapp udělal ještě půlkrok a srovnal pistolí. Oranžovou tečku zaměřovače umístil na kořen mužova nosu a odjistil zbraň. Bez sebemenšího zaváhání stiskl spoušť a vypálil kulku do mužova čela. Tlumič poskočil o pár centimetrů nahoru, a jakmile se vrátil do původní polohy, Rapp přidal druhou ránu.

Shlédl na Libyjce. Druhý výstřel zvětšil dvoucentimetrovou ránu o polovinu. Smrt přišla okamžitě, což znamenalo, že chrápání ustalo. Ve ztichlé místnosti Rapp zalétl pohledem ke kupě na druhé straně postele, a když během tří vteřin nezaznamenal žádný pohyb, klesl na jedno koleno a natáhl se za noční stolek. Špičkami prstů pravé ruky nahmatal, co hledal, jenže vtom ucítil vibrace podlahy. Chvění bylo intenzivní, a Rapp pochopil, že ho mohla způsobit jediná věc. Stáhl ruku, nechal odposlouchávací zařízení na místě a napřímil se natolik, aby přes postel dohlédl ke dveřím pokoje.

V úzkém proužku světla pod nimi spatřil jeden míhající se stín a po něm druhý. V duchu zaklel, a právě když se chystal vyrazit k balkonu, dveře se rozletěly a místnost se zalila světlem. Než Rapp padl na zem, zřetelně zahlédl černou hlaveň samopalů a vzápětí jasné záblesky kolem jejího ústí.

Místnost zapáchala. Vznášel se v ní pach potu a další oděry mužů stěsnaných příliš dlouho v uzavřeném prostoru. Také v ní byl cítit strach. To Samíra Fádího hluboce znepokojilo, i když chápal důvod. Pátrali po duchovi – po někom, kdo už skoro rok tiše a vytrvale vraždil jejich bratry. Samír nemohl změnit situaci ani fakta. Čím déle muži vyčkávali, tím víc se nudili, a čím víc se nudili, tím hůř se soustředili. Z jejich mladých tváří bylo zřejmé, že nadšení pro operaci prohrává boj s monotónností. Každý přepočítával šance na úspěch a ty se postupně snižovaly.

Samír neklesal na duchu. Postavili proti duchovi obrovskou palebnou sílu, a až tento problém konečně vyřeší, Samír bude prohlášen za hrdinu. To pro něj bylo důležité. Už dlouho cítil, že s ním má Alláh velké plány, a jakmile se z této akce vrátí se zabijákovou hlavou, užije si zasloužené slávy.

Samírovi přálo štěstí, když objevil náznak řešení. Všechny šokovalo, že to všechno je dílem jediného muže. Samír jim položil základní otázku: „Jak byste našli a zneškodnili vraha, kterého nikdo nezná?“ Obrátili se na své zdroje po celé Evropě i v Moskvě, avšak nic nezjistili. Někteří členové rady namítali, že protivníkům musí být víc. Ve světě určitě působí několik týmů zároveň. Španěl však trval na svém. Jeho zdroji nebylo co vytknout. Kromě toho Španěl získal oficiální policejní zprávy o jednotlivých vraždách. Ze všech dokumentů vyplývalo, že je spáchal jediný muž. Jistě ho někdo podporoval a financoval, ale zabíjení obstarával jednotlivec.

Odpověď na Samírovu otázku byla stejně jednoduchá. Španěl radě řekl, že musejí nastražit past. Následujících jednání se Samír neúčastnil.

Řešení bylo na úvaze výkonné rady, ale Samír si o něm vytvořil jistou představu. Museli připravit lákavý cíl, aby zabijáka vylákali z úkrytu. Lákavý cíl nyní spal o troje dveře dál na opačné straně chodby. Samír se totožnost návnady dozvěděl teprve nedávno, když se svými muži dorazil do Vídně. Čtyři dny všichni strávili v hotelovém pokoji, o trochu menším než tento, a pak se vydali do Francie. Cestovali oblečení jako obchodníci každý zvlášť, ale ve stejném vlaku. Když přijeli do Paříže, čekal na ně Španěl a jeden důvěryhodný bratr, který jim do pokoje v hotelu připravil zbraně a sledovací zařízení.

Návnada přiletěla ještě téhož dne a po krátkém obědě se vydala na nákupy. Samírovi muži se v náhodných intervalech objevovali v hotelu a ubytovávali se v pokojích na různých podlažích. Když se po setmění nastražený cíl vypravil na večeri s prostitutkou, všichni se sešli v jednom pokoji na jeho patře. Tam na ně čekaly samopaly s tlumiči. Španěl a Samír se shodli na tom, že zabiják udeří v noci. Útok nejspíš přijde před svítáním a uskuteční se v apartmá, kde bude mít zabiják situaci pod kontrolou. Samír to považoval za téměř jisté, avšak nechtěl nic ponechat náhodě. Jeho muži měli pohotovost celou noc. Přes den pro všechny případy drželi dvoučlenné hlídky. Tři muži, kteří nebyli ve službě, odcházeli do svých pokojů, objednávali si jídlo a spali.

Po čtyřech nocích ve Vídni a třech v Paříži Samír poznal, že jeho lidé začínají o operaci pochybovat. Představa, že by se odvážili stavět proti jeho autoritě, ho značně znervózňovala. Všechny je vybral kvůli jejich disciplíně, dovednostem a především absolutnímu dodržování jeho rozkazů. Řekl jim, že splnění úkolu si vyžádá velkou trpělivost. Nejspíš bude třeba několikrát se přesunout, než se zabiják ukáže, ale Samír a Španěl neochvějně věřili, že se toho dočkají. A až se to stane, oni na něj udeří.

Během posledních dvou měsíců měl Samír pocit, že zabijáka zná líp a líp. Byl to člověk neznámé národnosti, který pronikal do jejich struktury a systematicky vraždil finančníky, obchodníky se zbraněmi, pěšáky i zprostředkovatele, kteří jim a spřízněným organizacím umožňovali působit v Evropě, na Blízkém východě a v severní Africe. Díky Španělovi se Samír mohl detailně obeznámit s pěti vraždami, a nyní věřil, že

pochoпил zabijákovo myšlení. Byl připravený se s ním střetnout a jen si přál, aby k tomu došlo co nejdřív.

Samír se podíval na hodinky, rozhlédl se po pokoji a znechuceně zavrtěl hlavou. Dva jeho muži leželi úplně oblečení na manželské posteli a opírali se hlavami o její čelo. Oba usnuli se zbraněmi v klíně. Třetí seděl v křesle o dveří, předkláněl se a hlavu měl zabořenou v dlaních. Do obličeje mu Samír neviděl, ale překvapilo by ho, kdyby muž rovněž nezavřel oči. Alespoň čtvrtý bděl před dvěma monitory. Zobrazovaly dva záběry sledovaného pokoje. Muž měl také sluchátka. Prvních pár večerů se jeho lidé ochotně střídali ve sledování sexuálních hrátek tělnatého Libyjce s prostitutkami. Po sedmi nocích se tato podívaná okoukala. Samír si však stihl povšimnout, že navzdory bídnému zdravotnímu stavu je Libyjec mimořádně výkonný.

Samír dokonce uvažoval, jestli by zvládl totéž, a to mu ještě nebylo třicet. Pokud šlo o víru, Samír se nevyznačoval zvláštní zbožností. Byl muslim, avšak vnější projevy přenechával oddanějším věřícím. Považoval se za vojáka, jehož úkolem je bojovat za islám proti špinavým Židům a celému upadajícímu Západu. Aby nebyl nápadný, musel se chovat jako nepřítel, a pokud to znamenalo pít alkoholické nápoje a spát se ženami, budiž. Věřil, že ho Alláh odmění, i když se do jejich kultury vetře s pomocí hříchu.

Samír vstal a protáhl si krk ze strany na stranu. Měřil sto sedmdesát osm centimetrů a byl velmi pyšný na svou kondici. Na jeho dokonale vypracovaném těle nepřebýval ani gram tuku. Havraní vlasy nosil rovně zastřížené na krku jako mnoho mladých Francouzů. Zadíval se na sebe do zrcadla a zasunul si jeden pramen za ucho. Pohlédl na svou hrud' v přiléhavém bílém tričku a spokojeně pokýval hlavou. Aby docílil svalů tvrdých jako kámen, udělal tisíce kliků. Napadlo, že by bylo dobré, kdyby nechal své muže nastoupit a dělat kliky, dokud by se pořádně nezapotili. Zabloudil pohledem k monitorům a cosi zaujalo jeho pozornost. Spěšně se k nim přesunul a zatřásl mužem, který měl za úkol je sledovat.

„Muhammade,“ zašeptal, „viděl jsi to?“

Na jedné černobílé obrazovce se v apartmánu pohybovala nejasná postava. Samír cítil, jak se mu stahuje hrdlo. Dostavil se zabiják. Samír se

otočil a plácl dvojici mužů na posteli přes nohy. Ovládl se a polohlasně řekl: „Je tady. Vstávejte, vy pitomci.“ Sáhl pro samopal a dalšími ranami své lidi uspořádal do formace. Během několika vteřin se shromáždili u dveří.

Srdce mu bilo jako o závod a z jejich rozšířených očí bylo zřejmé, že jsou na tom zrovna tak. Samír položil dlaň na kliku, a než dveře prudce otevřel, jednou kývl. Muži proběhli kolem něj přesně jako při výcviku a zamířili chodbou k apartmá napravo. Samír se zařadil za posledního. Zepředu uslyšel, že někdo zakopl, a viděl, jak Džamir na poslední chvíli vybírá pád. Samír si vyčítal, že je nezbudil dřív, aby se připravili. Věděl, že zabiják zaútočí před rozedněním. Nemusel je takhle zaskočit. Přinejmenším dva z nich ještě před chvílí spali. Doufal, že nezapomenou odjít zbraně, než vpadnou do apartmá. Zavrával a uvědomil si, že ani on zatím nemá odjištěno.

První běžel Abdul stejně jako při výcviku. Samír ho nabádal, aby neotálel. „Na nás ostatní se neohlížeš. Vykopni dveře a začni střílet. Budeme hned za tebou.“

Samír se přikrčil u stěny a namířil zbraň zakončenou silným černým tlumičem. Položil prst na spoušť a v krku mu vyschlo, když sledoval, jak Abdul ustupuje a vyráží nohou proti dveřím. Samír polkl právě ve chvíli, kdy zámek povolil a dveře se rozletěly. Vteřinku počkal a pak postrčil bratra, ať se zapojí do boje. Sám se zdržel na chodbě, a když zepředu uslyšel, jak na zabijáka prší smrtící příval kulek, zašklebil se. Zabiják neměl šanci takový útok přežít. Po dnešku se Samír pro své vrstevníky stane legendou.

Rapp se kryl za postelí a jejím těžkým podstavcem. Kulky velkou rychlostí opouštěly ústí tlumiče a ze všeho nejdřív se hlučně roztrášilo zrcadlo nad postelí. Poté se projektily zarývaly do stěn, nábytku a matrace. Rapp se přitiskl na zem a pokoušel se odhadnout počet výstřelů. K vytrvale pálicí zbrani se rychle připojila nejméně jedna další. Rapp se ohlédl k balkonu vzdálenému necelé dva metry a potlačil nutkání k němu vyrazit. V dešti střel by to nedokázal. Pršela na něj omítka a kulky bušily do matrace jen pár centimetrů nad jeho hlavou.

Rapp ležel na podlaze, schovával se za podstavcem potaženým kobercem a snažil se zachovat klid. Nepřátelé mu odřízli únikovou cestu a navíc měli palebnou převahu. Za vytrvalého krupobití střel si připomněl, co mu jednou řekl instruktor Stan Hurley. Rappovi chvíli trvalo, než pochopil, v čem spočívá jeho jediná šance. Vytáhl zpod levého podpaží náhradní zásobník, zaměřil se na oblast za nohama postele a čekal na příležitost.

Zbraně i s tlumiči působily značný hluk, neboť kulky nepřetržitě hvízaly vzduchem a závěry kovově cvakaly. Normální střelba by byla daleko hlasitější, avšak k tichu měla situace daleko. Rapp odhadl, že útočníci používají samopaly MP5 nebo nějaký podobný typ. Bleskově zvažil své možnosti. Samopaly MP5 skoro jistě měly zásobníky na třicet nábojů, a pokud člověk zvolí plně automatický režim, vystřelí je během zlomku vteřiny.

K Rappovým silným stránkám patřila schopnost vnímat okolní dění zpomaleně. Vypěstoval si ji na střední škole a na univerzitě jako hráč lakrosu. Dokázal odhadnout, co ostatní na hřišti udělají, a reagovat na

to. Ve vypjatých situacích jako tato uměl vytěsnit strach a nadbytečné informace, zaměřit se na to podstatné a zpomalit. Rozhodnutí činěná v panice vedou ke špatným, či dokonce fatálním výsledkům. Jeho pozice a krytí byly obstojné vzhledem k tomu, že ho útočníci překvapili, a navíc získal několik vteřin na důkladnou taktickou rozvahu.

Lidé přirozeně chybují v tom, že se natolik soustředí na situaci, že zapomenou analyzovat motivy, manévry a schopnosti protivníka. Motiv této skupiny byl zřejmý. Chtěli ho zabít. Tím, jak se sem dostali a jak unikli pozornosti průzkumného družstva, se Rapp bude muset zabývat později. Teď se soustředil na jeden rozhodující detail, který se mu podařilo zaznamenat. Nestál proti vycvičené zásahové jednotce. Taktické týmy trénují disciplinovanou střelbu. Nevpadnou do místnosti a nezasy-pou všechno kolem kulkami. Z toho Rapp vyvodil velmi uklidňující skutečnost – dokáže je zlikvidovat.

Měl zakázáno zabíjet policisty. Mohl je zranit nebo přemoci, ale nesměl strážce zákona připravit o život. Taková byla pravidla a on proti nim neprotestoval. Vlady snad přimhouří oči, pokud na jejich území zemřou nevítaní jedinci, avšak smrt nevinného kolemjdoucího, či dokonce policisty by způsobila mezinárodní incident a vzbudila pozornost, kterou si agentura nemohla dovolit.

Rapp rychle pochopil, že tihle muži dělají velkou chybu. Předpokládali, že palebná převaha jim umožní rozhodnout bitvu úvodní salvou, jenomže Hurley několikrát zdůraznil: „Nenech si ustřelit palici během prvních pár vteřin. Radši se schovej a nech toho druhého vyprázdnit zásobník.“ Později ho Hurley a další instruktoři naučili rozeznávat různé zbraně podle zvuku a také počítat výstřely.

To druhé mu nyní bylo k ničemu. Pokud tři nebo více samopalů spustí v plně automatickém režimu, je prakticky nemožné udržet si přehled, ale Rapp si byl skoro jistý, že brzy budou všichni dobíjet. Představil si, co bude následovat. Připravoval se na opuštění úkrytu. Nemělo smysl čekat, až první střelec postoupí do výhodnější pozice. Tu musel zaujmout Rapp. Plížením se přesunul o půl metru dopředu. Hlavu měl u okraje podstavce a viděl tři čtvrtiny pokoje. Ve vzdálenosti nejvýš pěti metrů spatřil první cíl.

Muž měl na sobě džíný a tričko a právě vysouval dlouhý zahnutý zásobník. Rapp zvedl levou ruku a střelil ho jednou do obličeje. Pokračoval v pohybu pistolí a zaznamenal další dva cíle. Jeden divoce páčil a druhý dobíjel. Druhého útočníka Rapp střelil do nosu a třetího do krku, ale než stačil vyhledat následujícího, koberec vedle jeho hlavy začaly trhat kulky. Rapp stáhl ruku a zmizel do krytu. Vypálil pět ran, což znamenalo, že mu zbývá čtrnáct nábojů, dva plné zásobníky po osmnácti nábojích a náhradní pistole.

Nebyla vhodná chvíle pro vyčkávání na podlaze. Kdyby se zbývající muž nebo muži rozhodli přejít do protiútoků, měli by ho jako na talíři. Rapp se zvedl na jedno koleno a vysunul pistolí nad postel. V rychlém sledu vypálil šest ran zleva doprava. Při páté uslyšel zasténání a věděl, že někoho zasáhl do trupu. Vrátil hlaveň o několik stupňů doleva a vystřelil ještě čtyřikrát, načež se rozhostilo ticho. Chvatně vyměnil zásobník a pohybem palce vysunul do komory náboj. Opět zbraň zvedl a krátce vyhlédl přes okraj matrace. Ve dveřích stál zaskočený muž a oběma rukama se držel za břicho. Přišel čas vyrazit.

Rapp vstal, a jakmile udělal krok doleva, zaznamenal pohyb na chodbě. V příkrčení natáhl ruku s pistolí a vypálil jednu ránu. Útočník po zásahu do hrudi místo do hlavy vrávoravě couvl přes práh. V mezeře mezi rámem dveří a umírajícím mužem se objevila zbraň. Rapp pokračoval v přesunu a jeho další střely roztrášily zárubeň. Když dorazil k těžkým závěsům, vyslal poslední kulku a potom se protáhl na balkon. Lano měl přímo před sebou, a tak je pravou rukou uchopil, zatímco v levé pořád držel berettu.

Sotva lano sevřel rukavicí, přehoupl se přes zábradlí. S horní částí trupu ve volném prostoru náhle ucítil silný náraz zezadu. Okamžitě věděl, že dostal zásah, a jeho mozek se začal zaobírat skutečností, že mu do těla právě vlétl kus olova. Rappova pozornost se vlivem šoku přesunula od lana k bolesti v levém rameni, a tak začal padat. Zoufale natáhl pravou ruku k černému lanu, před očima měl noční oblohu a zdola se k němu řítit tvrdý chodník.